

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر دورکاری بر رضایت شغلی در دوران همه گیری کووید -۱۹

محل انتشار:

چهاردهمین کنفرانس بین المللی بهداشت، درمان و ارتقای سلامت (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

جابر سلمانی جلودار - کارشناس ارشد مدیریت توسعه منابع انسانی بایگان دایره تدارکات بانک صادرات استان مازندران

خلاصه مقاله:

در اوایل سال ۲۰۲۰، ویروس کرونا (COVID-۱۹) از ووهان چین به سراسر دنیا گسترش یافت و جهان دچار شوک اقتصادی اجتماعی شد و علاوه بر تغییر در شیوه زندگی و کار مردم به طور خاصی در دنیای صنایع و سازمانها و فعالیت آنها موثر بود. یکی از بارز ترین تغییرات در این زمینه بروز سیاست دورکاری یا کار در خانه است. دورکاری مشاغل سیاسی بود که توسط دولت ها و سازمان های سراسر جهان به عنوان یک نوآوری کاری جدید برای جلوگیری از انتشار ویروس و همچنین راه حلی برای جلوگیری از اختلال در تعاملات اجتماعی و اقتصادی پذیرفته شد. این سیاست به یک رویکرد کاری منعطف اشاره دارد که زمان، مکان، نوع ارتباطات فنی و استفاده از اطلاعات در آن محدود نمی شود. کار در خانه اجتناب ناپذیر بود، اما همه گیر آن را به یک اجبار تبدیل کرد. دورکاری روش جدیدی است که با اجرای آن متغیرهای شغلی در سازمان دستخوش تغییراتی میشوند رضایت شغلی کارکنان یکی از متغیرهای مهم در سنجش و توسعه و پیشرفت سازمانهاست که تحت تاثیر دورکاری قرار می گیرد. منظور از رضایت شغلی یک نوع لذت و احساس مثبت نسبت به کار است که آن هم تابعی است از رابطه بین آنچه فرد از شغل انتظار دارد و آنچه شغل به فرد ارائه میدهد. لذا با توجه به شرایط کاری متفاوت فرد میتواند رضایت یا عدم رضایت از محیط کار را تجربه کند. هدف از مطالعه حاضر بررسی ارتباط میان دورکاری و رضایت شغلی کارکنان می باشد.

کلمات کلیدی:

کووید-۱۹، دورکاری، کار از خانه، رضایت شغلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1768841>

